

GETUIGENIS VAN EEN GON-LEERLING

GRENSOVERSCHRIJDEND GEDRAG: WE KUNNEN VAN ELKAAR LEREN...

Ik ben Mei Lan, ik zit in het 5de jaar humane wetenschappen op de middelbare school in Mechelen. Ik zit daar niet alleen... Alleen ben ik wel de enige leerlinge die "type 6"-GON-begeleiding krijgt: ik ben namelijk zo goed als blind.

In de bladzijden die gaan volgen, krijg je het relaas dat ik aanvankelijk de titel meegaf: "een uitwisseling met een Waalse school, dat smaakt naar meer!". De redactie van OOG&BLIK vond het een schitterend dagboek en het publiceren meer dan waard. Met de nieuwe titel wilden ze jullie aandacht trekken. Dat is nu gebeurd: doorlezen dan maar.

Dit jaar organiseert de vakgroep Frans weer een uitwisseling met een Waalse school uit Louvain-La-Neuve. Onze klas wordt gekoppeld aan een gelijkaardige klas van Louvain-La-Neuve en ieder van ons krijgt een correspondent toegewezen van de Waalse school. Het is de bedoeling dat we zoveel mogelijk mailen of bellen met onze correspondenten en elkaar zo al wat leren kennen. Dan volgt er een kennismakingsdag in Leuven en het uiteindelijke doel is een uitwisselingsweek half april. Wij gaan een halve week naar hen toe en zij komen een halve week naar ons toe. We volgen de lessen bij hen mee en zij bij ons. We slapen bij hen thuis en zij bij ons thuis.

Mijn correspondentente heet Cécile. Ik heb haar kennismakingfiche ontvangen en we hebben al een paar mails over en weer gestuurd.

Donderdag 28 februari 2008

Vandaag was het een drukke dag! Heel veel werk op school! Ik heb Cécile nog niet kunnen mailen. Ze heeft me een antwoord gestuurd op mijn laatste mail, maar ik had nog geen tijd haar terug te antwoorden. Morgen maak ik tijd om haar te mailen. Het lijkt iets van niets, even een mailtje sturen, maar zet je gedachten van het Nederlands maar eens om naar het Frans. Gelukkig heb ik deze zomer een taalstage gedaan in Frankrijk, want daar heb ik wel heel wat geleerd. Maar de taal is niet de enige factor die de uitwisseling zo'n uitdaging maakt. Het is weer een nieuwe manier om nieuwe mensen te leren kennen, altijd leuk!

Ik moet eerlijk zijn, in het begin was ik even bang. Voor de leerlingen van Wallonië ben ik 'het blinde meisje' en zij hebben geen idee van wat ik kan of niet kan. Mijn klasgenoten ben ik nu na 3 jaar wel helemaal gewoon en zij kennen mij goed en ik hen, maar nieuwe mensen leren kennen is voor mij, als blinde, toch altijd net dat tikkeltje moeilijker. Niet omdat ik verlegen ben, want dat ben ik niet echt, maar gewoon omdat je met verschillende verwachtingen zit. Sommigen onderschatten je kunnen en dan weer anderen (meestal wel de minderheid) overschatten je en dan moet je heel de tijd zeggen 'dit kan ik niet' of 'dat lukt me niet want ik zie het niet'... Maar ik viel 'met m'n gat in de boter'! Cécile was meteen vrijwillig kandidate en zei meteen uit zichzelf dat ze het helemaal zag zitten om mij te begeleiden en als correspondentente te hebben.

Ik hoop dat het leuk wordt, het mailen is alleszins al gezellig! En we maken er het allerbeste van hé!

Zondag 2 maart 2008

Daarnet was Cécile even op MSN en hebben we wat gechat. Ze lijkt me wel een tof meisje. Ze vertelde dat ze een leuke film had gekeken dit weekend. Het was wel

moeilijk om juist Frans te schrijven, maar ze verbeterde me wel als ik iets fout schreef, handig, zo leer ik snel hé!

Wel grappig, zo chatten met iemand die je niet kent en waarvan je weet dat je over een paar weken een hele tijd samen doorbrengt. Maar ik ben ook wel blij dat we eerst even via MSN hebben gechat en via mail gepraat. Zo leert ze eerst mij kennen en niet eerst mijn handicap. Vaak is het zo dat als je niet goed ziet of blind bent, de mensen je eerst kennen als 'het blinde meisje' en pas daarna kijken naar wie je echt bént. Dat kan ik niemand kwalijk nemen, maar soms erger ik me eraan. Alsof je je als blinde meer moet bewijzen dan een ander. Maar met Cécile gaat het fijn worden denk ik, lief meisje!

Zondag 9 maart 2008

Het contact met Cécile is niet dagelijks onderhouden, maar wel bijna wekelijks! Het is zondagavond een uur of 8 en ik zat even rustig op MSN toen ze online kwam. Even gezellig een babbeltje gedaan! Deze keer in het Nederlands, vorige keer chatten we in het Frans, vandaag in het Nederlands. Ze spreekt - of ja, schrijft - best goed Nederlands. Ze vroeg me wel om haar fouten te verbeteren dus af en toe verbeterde ik een zinsconstructie ofzo.

Ze vertelde dat ze al vanaf haar 10de Nederlands aan het leren is en dat ze een nichtje in Kortrijk heeft. Ze is alleszins gemotiveerd! Over anderhalve week is het ontmoetingsdag in Leuven. Spannend!

Woensdag 19 maart 2008

Vandaag was de grote dag! Na een paar mails en wat chatten zouden alle correspondenten van Louvain-la-Neuve naar Leuven komen en wij vanuit Mechelen ook naar daar gaan. We zouden per duo door Leuven wandelen en vraagjes oplossen en vooral veel Frans en Nederlands praten. Om half 2 vertrokken we met de 3 klassen vanuit Mechelen naar Leuven. We kregen per 2 leerlingen van Mechelen een adres en daar moesten we gaan staan. Samen met een meisje van mijn klas moest ik in de Karel Lotharingenstraat nummer 25 zijn. Cécile, mijn correspondent, en Kevin, de correspondent van mijn klasgenoot zouden ons daar komen zoeken aan de hand van een plannetje.

Het duurde langer dan verwacht, want ze waren verloren gelopen, maar daar waren ze dan toch. Cécile en Kevin kwamen aan gelopen.

Ik was blij verrast toen ze meteen heel goed om kon met het feit dat ik niet goed zie, ze wist het natuurlijk al wel, maar ze deed het heel goed. Eerste wilde ze me een kus op m'n wang geven, maar ze besefte net op tijd dat ik niet zag dat ze zich naar me toen boog en ze zei snel 'hallo, ik ben Cécile' en toen gaf ze me een kus. Zo, eerste obstakel was genomen, we hadden elkaar al ontmoet. Daarna nam ze me meteen bij de arm en vroeg ze wat ze moest doen om me goed te kunnen begeleiden. Ik vertelde haar (in mijn beste Frans) dat ze best kon zeggen wanneer er een drempeltje of een obstakel was en verder gewoon gearmd lopen. Het was meteen wel gezellig, beiden wat onwennig, maar we hadden meteen een gesprek. Van het ene punt naar het andere doorkruisten we Leuven.

Het was wel moeilijk om de weg te vinden. Ik ken de weg niet zo goed in Leuven en Cécile al helemaal niet. Daarbij kwam nog dat Cécile geen al te beste kaartlezeres is en ik haar ook niet kon helpen, want kaartlezen is niet haalbaar als je bijna niets ziet (haha!). Het leek goed te klikken en Cécile was een prima begeleidertje!

Toen we terug aan het station kwamen, was het wel even weer onwennig, want ze vroeg of ze me terug naar mijn vrienden moest brengen, maar omdat ik niet weet hoe zij eruit zien of niet echt goed kan beschrijven, kon zij ook moeilijk weten wie ze moest zoeken, want ze kent hen niet. Dan gingen we gewoon maar bij haar vrienden staan en was het nog wel leuk. Maar zo in grote groep staan praten in een

lawaaierige stationsbuurt vlak bij een drukke autoweg is toch altijd net iets moeilijker als je niet ziet. Je hoort al amper wat de mensen zeggen en dan weet je ook niet altijd even goed of ze het tegen jou hebben of niet, want je kan door het lawaai niet horen of ze jouw richting uit kijken of niet. Daardoor voelde ik me wel wat onwennig in de groep, maar dat betert wel als ik iedereen wat beter leer kennen en zij mij. De uitwisselingsweek wordt vast leuk!

Vrijdag 21 maart 2008

Een kort mailtje van Cécile:

Dat was heel leuk :) Ik ben heel tevreden dat je mijn pen vriendin bent!
tot straks
Cécile

En ik heb natuurlijk ook geantwoord:

Moi aussi, je suis vraiment contente avec toi comme correspondente!

Nous allons nous amuser, je suis sûre!

Tu as déjà une idée de quoi nous pouvons faire dans la semaine du échange?

Tu l'aimerais si nous faisons quelque chose ensemble avec Vera et Kevin? Vera est une amie de moi et peut-être ça sera chouette de faire quelques activités en 4?

Et est-ce qu'il y a des choses que tu n'aimes vraiment pas? Comme ça je peux un peu réfléchir de quoi faire à malines alors!

A bientôt!

Zondag 13 april 2008

Vandaag is de uitwisselingsweek dan eindelijk begonnen! Om kwart voor 6 deze avond werden we op school verwacht om onze correspondenten op te pikken en aan de week te beginnen. Ik was een beetje te vroeg op school en dus stonden we eerst nog wat met de klas te praten voordat de groep uit Louvain-La-Neuve arriveerde. Iedereen was wel een beetje zenuwachtig om zijn of haar correspondent terug te zien na de ontmoetingsdag. Na een tiental minuten kwamen ze de school binnen gelopen. Vera, een meisje van mijn klas, en ik liepen zo wat als eerste naar hen toe en gingen onze correspondenten zoeken. Cécile kwam naar mij toe en meteen hadden we wel wat te vertellen. De sfeer zat wel oké. Dan was alles even heel zakelijk: haar voorstellen aan mijn papa en daarna een toespraak van de directeur in de refter en dan naar huis. Thuis heb ik dan een korte rondleiding door ons huis gegeven en hebben we een matras in mijn kamer gelegd voor Cécile. Daarna gezellig gegeten en zitten praten. Cécile is een heel sociaal meisje en ze was dus meteen ook met mijn papa aan het babbelen, echt leuk! Aangezien ze nu dus bij mij thuis zit kan ik haar even goed even aan het woord laten, want wie denkt zij er wel heel anders over.

"Ik ben Cécile. Het is mijn eerste dag bij Mei Lan. Het is moeilijk om goed Nederlands te praten vooral omdat Mei Lan is heel goed in Frans en ik heb zin om Frans te

praten, maar ik mag niet. De familie van Mei Lan is heel vriendelijk en gezellig. De manier waarop Mei Lan georganiseerd is is bewonderenswaardig. Het is leuk om te zien dat Mei Lan is goed in haar vel. Het is een voorbeeld voor anderen. Ik voel me goed hier. Voilà, het is leuk!"

Maandag 14 april 2008

En nu begint de uitwisseling écht! De eerste schooldag met Cécile. De leerkrachten hadden op voorhand gezegd dat we aangepaste lessen zouden krijgen zodat onze correspondenten ook konden volgen en er iets aan zouden hebben. Dat was ook zo. Eerst een klasgesprek bij godsdienst waarbij wij Nederlands spraken en de correspondenten dat probeerden met hulp van ons. Daarna hebben we bij Nederlands een Nederlands liedje besproken en vertaald. Het was eigenlijk wel eens leuk om de rollen om te draaien. Normaal gezien in de klas is het altijd mijn buur die voorleest of helpt bij mij, maar nu was Cécile afhankelijk van mijn vertaling en moest ik haar heel de tijd helpen, een beetje idioot misschien, maar ik vond het een leuke verandering.

De Franse taal interesseert mij ook wel dus vond ik het ook leuk om te vertalen en te helpen.

Alles liep heel goed, Cécile is een prima begeleidertje. Ze was al snel gewoon aan het zeggen 'il y a une marche ici' of 'un escalier'.

Ze komt ook altijd meteen naar me toe om haar arm aan te bieden en ze zorgt er altijd voor dat ik overal kom. Eigenlijk blijven we steeds bij elkaar en doen we alles samen. Daar ben ik blij om, want ik weet dat ik haar echt kan vertrouwen.

Het is wel heel erg vermoeiend om heel de dag ofwel Frans te praten ofwel Nederlands, maar dan heel langzaam en duidelijk met niet te moeilijke woorden. Alles wat je zegt moet goed overwogen zijn en vraagt 3 keer zoveel energie dan anders.

Ook vind ik het moeilijk om heel de tijd allerlei dingen te doen. Omdat Cécile hier is hebben we geen huiswerk, maar dus ook wel een beetje de verplichting om onze correspondenten te 'entertainen'.

Een normale schoolweek is voor mij niet gevuld met allerlei activiteiten 's avonds, maar omdat het voor Cécile anders best saai zou zijn probeer ik wel elke dag na school iets te verzinnen. Vandaag zijn we na school met wat klasgenoten en hun correspondenten iets gaan drinken en een deel gaat ook naar de cinéma. Maar Cécile en ik waren heel moe dus zijn we thuis gebleven. Ze kan het ook heel goed vinden met mijn ouders en dat is ook leuk.

Dinsdag 15 april 2008

Amai, amai! Het is zwaar die uitwisseling! Het Frans en aangepaste Nederlands praten begint te wegen. Je hebt ook geen moment rust. Er wordt heel de tijd verwacht dat je je correspondent animeert en bezighoudt, dat alles oké is. Ik voel me echt verantwoordelijk voor Cécile. Ik heb constant het idee dat ik voor haar moet zorgen, moet vragen of ze nog iets wil drinken, eten of ze goed kan slapen, of ze het goed vindt om dit of dat te doen... Dat ligt helemaal niet aan haar, want ze is heel lief en zelfstandig enzo, maar het is gewoon de situatie.

In Louvian-La-Neuve zal dat helemaal omgekeerd zijn en zal Cécile dat gevoel hebben over mij, maar het vraagt veel energie. Je hebt ook geen moment van privacy dat je even rustig op je kamer kan zitten en even niets moet doen, het is heel de tijd vanalles aan je hoofd. Maar het is ook leuk hoor! Ik ben enorm trots op hoeveel Cécile al geleerd heeft. Haar Nederlands gaat vooruit en ze leert snel. Ze leert ook graag, want ze heeft een hele lijst met woorden die ze nieuw geleerd heeft. Iedere keer als iemand een Nederlands woord zegt dat ze niet kent schrijft ze

het op en dan onthoudt ze het beter. Het feit dat ik blind ben maakt op het moment weinig verschil met de anderen.

Ik vind het wel vervelend soms dat ik eigenlijk Cécile de weg zou moeten wijzen, maar omdat ik niet zie kan ik me ook niet altijd even goed oriënteren op school of op straat en ben ik soms meer afhankelijk van Cécile dan zij van mij, terwijl ze toch in mijn stad is. Dat geeft me wel een soort 'sullig' gevoel. Maar Cécile begrijpt dat wel en gelukkig zijn er altijd anderen van de klas bij. Vanavond gaan we naar de film. 'Paris' is een Franse film dus zo kan Cécile volgen en ik ga mijn best doen het te verstaan.

Woensdag 16 april 2008

We zitten in de helft nu. Cécile is 3 dagen in Mechelen geweest en vandaag vertrok ik naar Louvain-La-Neuve. Spannend! Hoe groot of klein zal hun school zijn? Zal ik moeite hebben met de taal? Het zal wel raar zijn om nu weer Frans te praten in plaats van Nederlands. Hopelijk valt het mee in het gezin... Een beetje zenuwachtig vertrok ik samen met Cécile met de auto naar het station om daar de trein te nemen naar Louvain-La-Neuve. In de wachtzaal van het station stonden al mijn klasgenoten, de andere 5de jaar plus al hun correspondenten. Ik wist niet dat we met zoveel waren! In Brussel zouden we overstappen en daar namen de leerlingen van Louvain-La-Neuve een andere trein, door een vergissing bij het bestellen van de tickets. Op die manier hadden we even tijd om op adem te komen en gezellig met mijn klas op de trein te zitten en even terug Nederlands te praten voordat onze spannende Franse dagen begonnen.

Aangekomen in het station van Louvain-La-Neuve gingen we te voet naar de school. Cécile vertelde al dat haar school doorkruist wordt door 2 straten, dus het lijkt niet echt op onze school. Helemaal open en zeer vrij leek het daar. Toen ik in de hal van de school was en mijn spullen neerzetten kwam de mama van Cécile me meteen begroeten. Een heel lieve mevrouw zei 'Bonjour Mei Lan, moi, je suis la mère de Cécile' en zoals iedereen in Wallonië gaf ze me 2 kussen.

Een leuke gewoonte vind ik dat, het geven van een kus aan iedereen. Het is eigenlijk veel leuker en op die manier had ik meteen het gevoel welkom te zijn bij de moeder van Cécile.

Na een toespraak van de onderdirectrice en de leerkracht Nederlands mochten we nog wat drinken in de refter en daarna vertrokken we. Ik was blij verrast dat ik zoveel had kunnen verstaan van de toespraken, maar ik merkte wel dat ik me goed moest concentreren. Maar wat een mooie taal! Iedereen hier praat van dat echte mooie elegante Frans.

Hopelijk leer ik daar ook wat van! Het is toch weer even anders, bij mij thuis weet ik mijn weg heel goed en trek ik goed mijn plan, maar hier, nu in het huis van Cécile ben ik weer helemaal afhankelijk van haar goede zorgen. Gelukkig is ze super behulpzaam en weet ze altijd heel goed hoe ze me moet helpen. In dat opzicht ben ik wel blij dat zij eerst bij mij thuis kwam en dan ik bij haar. Op die manier heeft zij al een beetje kunnen inschatten wat ik kan en hoe ik mijn plan trek. En nu kennen we elkaar al een beetje beter en dat helpt altijd als zij mij moet begeleiden.

Het is toch ook altijd even aanpassen aan nieuwe mensen. Dan krijg ik altijd het gevoel te moeten bewijzen wat ik wel en niet kan en wie ik ben. Maar de hier bij Cécile thuis is het alleszins heel fijn. Ik denk wel dat het hier leuke dagen worden. Vanavond gaan we met heel Cécile haar klas en al de correspondenten op restaurant eten, ook heel gezellig! Morgen meer nieuws!

Donderdag 17 april 2008

De eerste echte schooldag in Le Lycée st. Martin 5 in Louvain-La-Neuve!

Gisterenavond had ik met Cécile afgesproken dat ik om 7 uur 's morgens zou opstaan om me te douchen. Omdat hun badkamer ver is van Céciles kamer, waar ik slaap, zou haar vader me komen halen, want Cécile zou 's avonds al douchen en dus nog tijd hebben om te slapen.

Om van Céciles kamer naar de badkamer te gaan moest ik een beetje een ingewikkelde weg nemen en veel deuren door, enkele trappen nemen. Voor anderen is het vanzelfsprekend dat wanneer het getoond wordt ze de volgende morgen daar gewoon heen gaan, maar – zoals met veel dingen – is dat voor mij, als blinde, niet altijd even evident. Maar goed, de familie van Cécile en zijzelf zijn zo vriendelijk en behulpzaam dat dat geen enkel probleem veroorzaakte.

Ik nam mijn douche en toen ik de deur van de badkamer open deed stond haar moeder er al om mij terug te brengen naar de kamer van Cécile. Die was ondertussen half wakker en ging zich klaar maken. Toen kwam Céciles broer voorbij en nam hij mij mee naar beneden. Echt iedereen van de familie is behulpzaam en vriendelijk voor mij! Aan het ontbijt ging de moeder mij meteen helpen met boterhammen smeren. Ze zei ook uit zichzelf dat als ze 'té' deed ik het meteen moest zeggen. Dat was eigenlijk heel frappant. Normaal gezien zeggen de mensen dat ik het altijd moet zeggen als ze iets kunnen doen, maar dit bewijst dat dit gezin echt heel open is en goed om kan met mijn 'handicap' (Ik hou niet van het woord gehandicapt omdat het net een etiket is dat op je voorhoofd geplakt wordt, maar goed...) Het toont heel duidelijk dat ze weten of je nu blind bent of niet, je je heel goed kan redden. Het vertrek naar school was een beetje chaotisch, maar dat stoorde me absoluut niet, want dat is bij ons thuis ook zo!

Mijn dag begon met een rondleiding in Louvain-La-Neuve. Cécile had gewoon de lessen van altijd samen met haar klasgenoten, maar de correspondenten uit Mechelen kregen een rondleiding van de lerares Nederlands door Louvain-La-Neuve. Een speciale stad, of zeg ik beter 'stadje'?

Het is allemaal zo nieuw! Ongelofelijk! Omdat ik het niet zie had ik in het begin niet zo dat gevoel, maar iedereen vertelde dat alles er hetzelfde uitziet en dat idee, samen met de geschiedenis van Louvain-La-Neuve geeft een vreemde sfeer.

Het idee dat het daar zomaar plots in het niets gekomen is voor de studenten en alles in functie van hen gebouwd is vind ik raar. De lerares vertelde ook dat het echt was van 'ah, ik wil graag een supermarkt, oké, we bouwen een supermarkt' en 'ik zou graag een sportcentrum willen, oké hier is uw sportcentrum'... Die uitspraken gaven me het gevoel in een videospelletje te zijn. Klik maar op wat je wil en je krijgt het! Het voelde heel Amerikaans.

Maar langs de andere kant voel ik me ook heel goed in Louvain-La-Neuve, de sfeer is echt jong en er zijn ook heel veel jongeren en studenten. Altijd iets te doen, overal mensen... Ik voel me wel thuis in dit videospelletje denk ik dan!

Daarna hadden we een soort tentoonstelling over duurzame ontwikkeling. En dat was nog eens écht moeilijk! De man die ons vertelde over duurzame ontwikkeling sprak heel snel Frans en een beetje onduidelijk, maar het waren vooral heel moeilijke woorden die je alleen bij dat onderwerp gebruikt en waarvan ik van sommige de vertaling ook nog nooit gehoord had. Dus dat vroeg veel concentratie en energie. Het was wel heel interessant. En toen eindelijk even pauze!

Le lycée st. Martin 5 is gekend om zijn vrijheid en openlijke manier van omgang. Dat is ook nog eens extra onderstreept door het feit dat ze geen schoolpoort hebben en er gewoon 2 straten dwars over het schoolplein lopen. Zo is dat dus ook tijdens de middagpauze.

Je gaat gewoon waar je wil, in het centrum of in de refter, die eerder op een cafetaria lijkt en gezellig is. Je zorgt gewoon dat je in de les bent als die begint, verder niets. Je gaat ook helemaal niet in een rij staan als de bel gaat, je gaat naar

je lokaal. Die sfeer beviel ons allemaal meteen heel goed, want we komen uit een redelijk strenge en heel strikte school. Dan is natuurlijk ook alles beter georganiseerd, maar deze manier van omgang is toch net iets gezelliger.

Dus ging ik met wat van mijn klasgenoten naar het centrum, Louvain-La-Neuve is zo klein en eenvoudig dat we snel onze weg vonden. Het stoorde Cécile niet om even te splitsen dus zouden we elkaar achteraf weer zien als de lessen begonnen.

Na de middag hadden we een les Nederlands met de helft van de klas en de helft van de correspondenten. (omdat met 50 leerlingen les volgen, nogal moeilijk is).

We luisterden liedjes en vertaalden het een beetje en we praatten een beetje, niet echt veel speciaals. Wel leuk om een Franstalige vrouw zo mooi Nederlands te horen praten, ze had een beetje een Hollands accent en je hoorde dat ze heel goed geleerd had de G uit te spreken, heel grappig, maar ze deed het enorm goed!

Daarna een les Frans, ook leuk om te zien hoe Franstaligen Franse les krijgen. We deden een soort woordspelletje. Best leuk en rustig op het gemakje, want voor ons zijn de lessen niet belangrijk in feiten, het is alleen maar om te zien hoe het in een andere school is, wij moeten er niets van onthouden.

En tot slot nog een les L.O., 'du sport'! Omdat base ball nu niet echt de meest geschikte sport is voor een blinde (haha!) ben ik aan de kant gaan zitten en mocht ik muziek luisteren van de leerkracht. Even uitrusten en daarna naar huis. Céciles buurvrouw en haar zoon kwamen ons oppikken, want haar zoon zit ook op Céciles school. Nu ben ik dus bij haar thuis en Cécile is even het eten aan het opwarmen, zo kan ik ook even schrijven. Vanavond gaan we bowlen met 2 vriendinnen van Cécile en hopelijk vroeg slapen, want ik ben best moe. A demain!

Vrijdag 18 april 2008

De tweede dag op Céciles school was iets minder onwennig. Ieder van ons was al goed gewend aan de losse en een beetje chaotische sfeer van de school. We pasten ons allemaal aan. We begonnen de dag met een les samen met de leerlingen en de correspondenten. Daarna kregen we een rustuurtje waarin de leerkracht aardrijkskunde ons vertelde over de reizen dat hij maakt met de leerlingen. En hij toonde foto's over Vietnam waar hij deze paasvakantie met enkele leerlingen van de school geweest was. Heel interessant wat hij vertelde!

Daarna 2 uur Engels. Het is echt heel grappig om een Franstalige leerkracht in het Engels te horen praten. Met een overdreven Brits accent, waarschijnlijk om haar Franse tongval te verbergen. Maar geen slecht woord over Le Lycée Martin 5, de sfeer is super en het is allemaal leuk hier! De middag was weer heel leuk! De zon scheen een beetje en dat maakt Louvain-La-Neuve meteen een gezellig stadje. Wat winkels kijken met wat klasgenoten en een wafel eten terwijl Cécile met haar vriendinnen eet en daarna op tijd terug kregen naar school voor een uurtje Frans. In feite hebben we niet veel gedaan vandaag op school. Maar het praten met Cécile was heel gezellig. Mijn Frans begint weer een beetje te lukken en dus gaat het babbelen steeds beter en kunnen we wel gezellig wat praten. We zijn nu echt goed op elkaar afgestemd en Cécile wordt een echte kei in het begeleiden! Het is ongelooflijk hoe het zo goed gaat eigenlijk. Ze was meteen gewoon aan het feit dat ze me steeds een arm moest geven en het is vandaag voor de eerste keer voorgekomen dat ze dat vergeten was, maar ze had nog maar 2 stappen gezet en ze realiseerde het zich. Meteen grote excuses 'Je suis désolée, vraiment'. Maar ze heeft geen enkele reden om zich te excuseren, wat een pareltje van een correspondentente!

Gisterenavond zijn we nog gaan bowlen met een paar vrienden en vriendinnen van Cécile. Ook allemaal van die schatjes! Iedereen is hier 'hyper gentil' voor mij en niemand maakt er een probleem van dat ik blind ben. Eigenlijk maar normaal, maar

niet iedereen reageert zo. Ik ben dus heel blij met de sfeer hier. Vanavond gaan we bij Oreanne, een vriendin van Cécile die ook mee doet aan de uitwisseling. Een meisje van mijn klas, Shari, gaat er ook zijn en dan gaan we met 4 een film kijken.

Morgen vertrek ik om 11.30 uur met heel de klas terug naar Mechelen. Het was een supervermoeiende week en soms had ik wel nood aan even rust, maar ik heb heel veel geleerd en me goed geamuseerd. Ik heb het gevoel dat ik weer een ervaring rijker ben en ik heb toch weer eens kunnen bewijzen dat dingen als een uitwisseling met een school voor mij ook mogelijk is zonder grote problemen.

Ik ben Cécile en haar familie heel dankbaar, het is dankzij hen dat ik gewoon heb kunnen deelnemen aan de uitwisseling. Het had ook gekund dat er geen leerling en familie was die mij wou ontvangen of het zag zitten en dan was er een probleem geweest, maar hier was ik echt heel erg welkom.

Zaterdag 19 april 2008

Et voilà, de laatste avond en dag passeerde ook...

Gisteren toen we na school aankwamen waren Céciles broers Christoph en Bernard ook thuis gekomen van Brussel, daar studeren zij. Heel fijne jongens! Net als haar ouders en haar jongere broer en zijzelf waren ze heel hartelijk en vriendelijk.

's Avonds zijn we bij Aureanne van Céciles klas een film gaan kijken: "La plus belle victoire". Shari van mijn klas was er ook en dus wel wat Nederlands gepraat, maar een Franse film gekeken. Het was wel weer heel gezellig! Omdat ik bang was niet genoeg Frans te kunnen om te volgen en omdat Shari zeker was dat ze liever met Nederlandse ondertitels keek hebben we de film in het Frans gesproken gezet met Nederlandse ondertitels die Shari dan heeft voorgelezen. Het is altijd moeilijk een film te kijken als blinde omdat je altijd iemand nodig hebt die je vertelt wat er te zien is.

Ik had geluk deze keer, Shari van mijn klas vond het geen probleem om de ondertitels te lezen en te vertellen wat er te zien was. Cécile wou dat ook wel doen, maar voor haar is het moeilijk om in het Nederlands zo snel te vertellen of in het Frans voor mij om alles te verstaan. Daarna redelijk vroeg gaan slapen, want de volgende dag moest ik dus vertrekken. Vreemd gevoel dat het einde plots zo dichtbij is.

We hadden met de klas allemaal afgesproken om in het station van Louvain-La-Neuve om half 12 onze trein te nemen. Céciles broer, Christoph, bracht ons met de auto naar het station. Het afscheid was luchtig en gelukkig niet te dramatisch. Natuurlijk heb ik ook Céciles ouders bedankt voor alles. Maar toch heb ik het gevoel dat ik hen nog eens extra moet bedanken. Ze hebben me zo goed geholpen! Ik had het me niet beter kunnen wensen. Merci pour les belles journées!

Ik heb heel veel geleerd uit deze uitwisseling en heb veel fijne contacten gelegd met Cécile en haar familie. Het was in het begin spannend of alles wel goed zou verlopen, maar eigenlijk had ik me geen zorgen moeten maken.

Mei Lan